

בס"ד. ש"פ נצבים-וילך, כ"ג אלול, ה'תשכ"ב

(הנחה בלתי מוגה)

אתם נצבים היום כולכם לפני הוי' אלקיכם ראשיכם שבטיכם וגו' מחוטב עציך עד שואב מימך לעברך בברית הוי' אלקיך וגו' אשר גו' כורת עמך היום¹. ומבאר כ"ק אדמו"ר הזקן בלקו"ת² שזהו ג"כ מ"ש³ ויהי בישורון מלך בהתאסף ראשי עם יחד שבטי ישראל, פי' שכולם מתאספים יחד להיות לאחדים כאחד, ועי"ז ויהי בישורון מלך, שהו"ע המשכת המלכות בראש השנה, שאז מקבל הקב"ה את בקשת בני מלך על העולם כולו בכבודך⁴, וענין זה נעשה ע"י בהתאסף ראשי עם יחד שבטי ישראל, שהו"ע התכללות כל בני יחד. וזהו גם אתם נצבים היום כולכם וגו', היום סתם קאי על ר"ה⁵, יומא דדינא רבא⁶, ועי"ז שכל ישראל, ראשיכם שבטיכם גו' מחוטב עציך עד שואב מימך, הם במעמד ומצב דכולכם (בהתאסף גו' יחד שבטי ישראל), אזי אתם נצבים, מלשון נצב מלך⁷, שנמשך בהם בחי' המלכות (ויהי בישורון מלך). וצריך להבין דיוק הלשון ויהי בישורון מלך, דלכאורה הול"ל לישורון, שהרי מבואר באגה"ק⁸ ע"פ⁹ מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, דמ"ש ליראיך ולא ביראיך היינו משום שהוא בבחי' מקיף מלמעלה, וכיון שהמשכת המלכות, ובפרט בר"ה שהמשכת המלכות הוא מרשה ומקורה הראשון, היא בבחי' טובב, א"כ הול"ל לישורון.

אך הענין הוא, שבר"ה נמשכת המלכות בבחי' פנימיות בישראל (בישורון) ומתאחדת עמהם. והיינו, דאע"פ שמצד זה שהאור הוא באין ערוך הרי הוא נמשך בבחי' טובב ומקיף, מ"מ, ע"י ההתכללות דכל ישראל שמתאספים יחד להיות לאחדים כאחד, מתאחדים הם עם בחי' המלכות שלמעלה, ועד שהם עצמם נעשים בבחי' זו, כמאמר¹⁰ כל ישראל

1) ריש פרשתנו (נצבים כט, ט"א).
 2) פרשתנו (נצבים) מד, א.
 3) ברכה לג, ה.
 4) נוסח התפלה דראש השנה.
 5) פענח רוא סוף פרשתנו (נצבים). מגלה
 6) עמוקות פרשתנו (נצבים) ד"ה עשירי.
 7) תרגום לאיוב ב, א. וראה זהר ח"ב לב,
 8) ח"ג רלא, א.
 9) לשון הכתוב — מלכים-א כב, מח.
 10) וראה אוה"ת פרשתנו (נצבים) ע' א'רא. ועוד.
 1) סייג (קייט, ב).
 2) תהלים לא, כ.
 3) זח"ב כו, ריש ע"ב. וראה גם לקו"ש
 4) ח"ג ע' 958 הערה 9.

מלכים הם. וענין זה נעשה ע"י העבודה דחודש אלול, כידוע שבחודש אלול נעשית ההכנה לכל הענינים שבראש השנה, דהנה, אלול הוא ר"ת¹¹ אני לדודי ודודי לי¹², שהו"ע היחוד דאני עם דודי, והיינו, שאע"פ שהתחלת העבודה היא בבחי' אני לדודי, אתעדל"ת, מ"מ, מתייחד בחי' אני לדודי עם בחי' דודי לי, עד שמשניהם (אני לדודי, שהו"ע העבודה מצד המטה, ודודי לי, שהו"ע הגילוי מלמעלה) נעשה תיבה אחת, אלול. וזהו שהעבודה דחודש אלול היא באופן דבקשו פני (ועי"ז נמשך הגילוי מלמעלה) את פניך הוי"ל¹³, והיינו שהפנימיות דנש"י מתייחד עם בחי' פנימיות הוי". וענין זה הוא ההכנה להמשכה דראש השנה, שעז"נ בתורה ויהי בישרון מלך, והיינו שזהו פסק התורה, וכמבואר במאמר רבינו הזקן (ד"ה בחכמה יבנה בית¹⁴) שהתורה היא בחי' חותם שעל ידו לא ישתנה אפילו כמלא נימא, שיהי' בישרון מלך, בישרון דייקא, שתהי' המשכת המלכות בישראל בפנימיות, שזהו"ע אתם נצבים, מלשון נצב מלך.

(ב) **ולהבין** הענין בכיבור יותר, צריך להקדים¹⁵ מ"ש השל"ה¹⁶ בשם קדמונים בפירוש הכתוב¹⁷ ארי' שאג מי לא יירא, שבתוכי ארי' מרומזים הימים הנוראים, כי ארי' ר"ת אלול ר"ה יו"כ הו"ר. והענין בזה, דהנה כתיב¹⁸ אחרי הוי' ילכו כארי' ישאג כי הוא ישאג ויחרדו בנים מים, יחרדו כצפור ממצרים וכיונה מארץ אשור והושבתים על בתיהם נאום הוי', שבפסוק זה נאמר כמה ענינים. בתחילה מדבר בענין השאגה, וחשיב בזה כמה מדריגות, הא', כארי' ישאג, והב', הוא ישאג, שהם ב' מדריגות בשאגה. ומקדים לזה אחרי הוי' ילכו, שזוהי מדריגה נוספת שהיא רק דוגמת שאגת הארי', כארי' (ישאג) בכ"ף הדמיון. ואח"כ מבאר התוצאה

תקס"ד ע' ריו. וראה גם ד"ה זה דח"י אלול שנה זו (לעיל ע' 245 ואילך).

15) בכל הבא לקמן — ראה סה"מ עת"ר ע' רלג ואילך. וראה גם ד"ה כתיב אחרי ה' ילכו כארי' ישאג באוה"ת דרושים לר"ה ע' א'תיג ואילך. ח"ד ס"ע א'תתקכג ואילך. ד"ה אחרי ה"א תלכו תש"כ (תו"מ חכ"ח ע' 280 ואילך).

16) ריש מסכת ר"ה (ריג, א). שם פ' שופטים (שעח, ב). סידור של"ה במקומו.

17) עמוס ג, ח.

18) הושע יא, י"א.

11) אבודרהם סדר תפלת ר"ה ופירושה פ"א. ראשית חכמה שער התשובה פ"ד (קטו, ב). פ"ח שער ר"ה פ"א. ב"ח לטור או"ח סתקפ"א (ד"ה והעבירו). של"ה ריש מסכת ר"ה (ריג, א). לקו"ת ראה (לב, א). ועוד.

12) שה"ש ו, ג.

13) תהלים כז, ח. וראה ד"ה לך אמר לבי תרצ"ו (סה"מ תרצ"ו ע' 138 ואילך). תש"כ (תו"מ סה"מ אלול ע' רפא ואילך. תו"מ חכ"ח ע' 308 ואילך).

14) יצא לאור בקונטרס בפ"ע קה"ת, תשכ"ב. ולאח"ז — במאמרי אדמו"ר הזקן

מהשאגה, שעל ידה יחרדו בנים מים, וכולל בזה ב' סוגים, מצרים ואשור, ואח"כ מבאר שהתכלית דכל זה הוא והושבתים על בתיהם.

ג) וביאור הענין, דהנה, ארי' הוא מד' חיות המרכבה שנושאות את הכסא, כמ"ש¹⁹ פני ארי' אל הימין, והשאגה היא מצד ההתבוננות והשגה דבחי' בינה שמאיר בעולם הבריאה, דאימא מקנא בכורסיא²⁰, שמזה נעשה גודל הרעש וההתפעלות בבחי' שאגה. וזהו"ע עבודת המלאכים שבעולם הבריאה שנקראים בשם שרפים, שמצד ההתבוננות וההכנה וההשגה שלהם מתבטלים ממציותם, שלכן נקראים בשם שרפים, לפי שהם נשרפים בהשגתם עד שמתבטלים ממציותם²¹. וכידוע²² בענין שרפים עומדים ממעל לו²³, דלכאורה אינו מובן (כפי שהקשה הבעש"ט²⁴) איך שייך לומר שהם עומדים ממעל לו, הלא פסוק זה קאי אמ"ש לעיל מיני²⁴ ואראה את אד' יושב על כסא גו', וא"כ, איך שייך שהשרפים יהיו עומדים ממעל לשם אד'. ומבואר בזה בב' אופנים. אופן הא', שזהו מצד ההשגה שמשיגים את האור והחיות האלקי, וע"י ההשגה הם מקיפים את האלקות²⁵. וע"ד המבואר בתניא²⁶ שכשאדם משיג איזה הלכה, הנה אף שההלכה היא חכמתו ורצונו של הקב"ה, מ"מ, בהשגתו הוא תופס ומקיף את ההלכה והיא נתפסת ומוקפת בהשגתו, ונמצא שבענין זה הוא למעלה מההלכה, שהרי הוא תופס ומקיף אותה. וכמו"כ יובן בענין השרפים, דמאחר שהם בעלי השגה, הרי מצד ההשגה שלהם הם תופסים ומקיפים כו', ולכן עומדים ממעל לו. אמנם, ביאור זה אינו מספיק, כיון שהיותם עומדים ממעל לו הוא רק מצד כח השכל שלהם, ומשמעות הכתוב היא שבכללות מציאותם עומדים הם ממעל לו. ולכן ישנו עוד ביאור²², שענין זה הוא מצד כח הרצון שלהם, דרצון אינו ענין פרטי, שהרי הוא מושל ושולט על כל הכחות, וכמאמר²⁷ אין לך דבר העומד בפני הרצון, ולכן במקום שרצונו של אדם נמצא שם הוא נמצא

(25) ראה גם לקו"ת חוקת סב, ג. סה"מ תרע"ח ע' תיו ואילך. סה"מ תרפ"ו ע' קסא ואילך. ד"ה מים רבים תשי"ז פ"ז (תו"מ סה"מ חשון ס"ע שכו ואילך. תו"מ חיי"ח ס"ע 203 ואילך).
(26) פרק ה.
(27) ראה סה"מ תשי"ג ע' 12 ובהערת כ"ק אדמו"ר שליט"א שם.

(19) יחזקאל א, יו"ד.
(20) תקו"ז תיקון ו (כג, א).
(21) ראה לקו"ת נשא כח, סע"ד. פינחס עז, ד. סה"מ תרח"ץ ע' רלא. תש"ט ע' 31.
(22) ראה אוה"ת בראשית (כרך ו) תתרכז, ב. סה"מ תרל"ה ח"א ע' ו. ח"ב ע' שב. כתר שם טוב בהוספות סימן מח. וש"נ.
(23) ישע"י ו, ב.
(24) שם, א.

כולו²², וזהו"ע שרפים עומדים ממעל לו, דכיון שהרצון שלהם הוא להיות ממעל לשם אד', לכן עומדים הם עצמם בבחי' זו, דבמקום שהרצון נמצא שם נמצא כולו. והרצון שלהם להיות ממעל לשם אד' בא ע"י ההתבוננות בענין כי נשגב שמו לבדו הודו על ארץ ושמים²⁸, שמתבוננים ומשיגים שהחיות אלקי שמחי' אותם הוא רק הארה בעלמא, בחי' אור ושם בלבד, וכדוגמת שם האדם שבאין ערוך להאדם, עד שכל ענין השם הוא רק בשביל הזולת שנפנה לקוראו בשמו²⁹. וגם לפי הידוע³⁰ בפנימיות ענין השם שעל ידו נעשה המשכת החיות, וזהו מ"ש³¹ ויקרא האדם שמות גו', שעל זה אמרו חז"ל³² חכמתו גדולה משלכם, והיינו לפי שע"י השם נמשך החיות³³, וכידוע שענין זה הוא לא רק בשמות המין, אלא גם בשמות אישים פרטים כמו אברהם יצחק ויעקב, הרי, ענין זה גופא שע"י השם נעשה המשכת החיות הוא כמו בשביל הזולת, לפי שהגוף הוא בחי' זולת לגבי הנשמה. והיינו דכשם שבענין השם כפשוטו הרי כל ענינו הוא בשביל הזולת, שנפנה לקוראו בשמו, כן הוא גם בפנימיות ענין השם, שכללות המשכת החיות להגוף הוא רק הארה בלבד, לפי שהגוף הוא בחי' זולת להנשמה, כנ"ל. וע"י ההתבוננות שחיותם אינה אלא בחי' שם בלבד, נעשה אצלם ההתפעלות כו', עד שעומדים ממעל לו. אמנם, ההתפעלות מהשגת שכל נפלא אינה באופן של שאגה. ומ"ש כארי' ישאג, שאגה דייקא, הרי זה דוקא מהשגת דבר נעלה שבאין ערוך כלל. והענין הוא, דשאגת הארי' באה עי"ז שלאחרי שמשיגים שהחיות שלהם אינה אלא הארה בלבד, אזי מתבוננים בבחי' שלמעלה מהחיות המחי' אותם, ושוללים ממנה את כל הענינים השייכים בהארה כו', והיינו, שההתבוננות היא בהפלאת האור שלמעלה מההארה המחי' אותם, ומזה באה השאגה.

והנה מבחי' שאגת הארי' נמשך ענין השאגה בכל ד' חיות המרכבה, גם בפני שור מהשמאל, אך מ"מ כתיב כארי' ישאג, לפי שעיקר

33) ראה רמב"ן ובחיי בראשית ב, יט. של"ה בהקדמה בית המקדש (יד, א). לקוטי אמרים להרב המגיד סימן רמד. אור תורה להרב המגיד ד, סע"ב ואילך. לקו"ת בהר שם. נשא כו, ב. כו, א. אוה"ת בראשית ח"ג תקמב, א. סה"מ תר"ל ע' סז ואילך. ע' צז ואילך. המשך מים רבים תרל"ו פרק כב. המשך תער"ב ח"א פרק שז ואילך. סה"מ תרח"ץ ע' קז. וש"נ.

28) תהלים קמח, יג.
29) ראה תו"א ר"פ תרומה. לקו"ת בהר מא, ג. בלק סז, ג. מאמרי אדמו"ר הזקן פרשיות ח"א ע' רכב ואילך. אוה"ת שמות ע' קג ואילך.
30) ראה תניא שעהייהו"א פ"א. מקומות שבהערה 33.
31) בראשית ב, כ.
32) ב"ר פ"ז, ד.

ענין השאגה הוא בבחי' ארי' דוקא. והענין בזה³⁴, דהנה, ההפרש בין ארי' ושור הוא שפני ארי' אל הימין, בחי' חסד, ופני שור מהשמאל, בחי' גבורה. וההפרש בין חסד לגבורה הוא, שבחסד החיות הוא בגילוי ובהתפשטות, ובגבורה החיות הוא בצמצום וכיווץ. ויובן זה מענין ארי' ושור שלמטה, דשור כחו חזק, כמ"ש³⁵ ורב תבואות בכח שור, ומ"מ, בבהמות (שהמלך שלהם הוא שור³⁶) אין החיות בגילוי כ"כ כמו בחיות (שהמלך שלהם הוא ארי'³⁶), שהחיות שלהם הוא בגילוי ובתוקף, והיינו, שגם מיני החיות שאין בהם כח כ"כ כמו הבהמות, מ"מ הם בזריות ובתוקף, לפי שהחיות שלהם הוא בגילוי יותר, שלכן נקראו בשם חיות³⁷. וזהו גם הטעם שהחיות הם טורפות ודורסות, משא"כ הבהמות עם היותם בעלי כח מרובה, מ"מ אינן טורפות כו', והיינו, לפי שהחיות של הבהמות הוא בכיווץ, וכמו שאמרו³⁸ כשור לעול, שהוא בטבע הביטול והכיווץ. ועד"ז יובן ההפרש בין פני ארי' ופני שור שלמעלה, דפני שור שמהשמאל, הרי חיותם הוא בכיווץ וצמצום, ולכן הגם שמשיגים את הפלאת האור כו', מ"מ אין זה בתוקף כ"כ, ומשום זה הם בבחי' שוב, משא"כ פני ארי' אל הימין, שחיותם הוא בגילוי, הרי הם ברצוא ותוקף הצמאון לעלות למעלה, ואין בהם בחי' שוב. וזהו ג"כ שארי' בגימטריא גבורה³⁹, שהו"ע תגבורת האהבה, והיינו, שפני ארי' הוא בחי' יסוד האש, ועבודת המלאכים דפני ארי' היא בצמאון ואהבה כרשפי אש, משא"כ עבודת המלאכים דפני שור, שהוא בחי' יסוד המים, אינה בצמאון כ"כ, ויש בהם בחי' שוב כנ"ל. וזהו מ"ש⁴⁰ אם יגעה שור על בלילו, והיינו שכאשר יש לו בליל תבואתו, הנה הגם שהוא רק בלילו, מזון המדוד לפי מצבו וענינו, אזי הוא כבר מסתפק בזה ואינו גועה יותר, משא"כ בארי' כתיב⁴¹ הישאג ארי' ביער וטרף אין לו, דלא זו בלבד שאינו מסתפק ואינו מרוה צמאונו בזה, אלא אדרבה, כל מה שמגלים לו יותר אור [דזהו"ע הטרף, כידוע⁴² שטרף בגימטריא רפ"ח ניצוצות עם הכולל], הנה עי"ז נעשה שאגתו גדולה ביותר. והדוגמא מזה בעבודת כנס"י הוא מ"ש⁴³

34) ראה גם ביאורי הזהר פ' ויחי
לאדמו"ר האמצעי (כו, ג ואילך) ולאדמו"ר
הצ"צ (ח"א ע' קנט ואילך).
35) משלי יד, ד.
36) חגיגה יג, ב.
37) ראה גם אוה"ת דרושים ליוהכ"פ ח"ה
ע' ב'קלא. סה"מ תר"ל ע' שיב. ד"ה ונגלה
שנה זו (ת"מ ח"ג ע' 372). וש"נ.
38) ע"ז ה, ב.
39) מאורי אור מערכת א אות קא.
40) איוב ו, ה.
41) עמוס ג, ד.
42) מקדש מלך לזהר ח"ג ס, א. הוספות
לתו"א קי, א. ועוד.
43) משלי ל, טז. וראה לקו"ת במדבר ה,
סע"ב ואילך.

ארץ לא שבעה מים, דארץ קאי על כנס"י⁴⁴, והיינו, שלא זו בלבד שאינם מרורים צמאונם בהמים, אלא אדרבה, מכל גילוי אור נעשה אצלם הצמאון ביותר.

ד) **והנה** בחי' הצמאון, כארי' ישאג, בעבודת האדם, ישנו הן בנפש האלקית והן בנפש הבהמית. והענין בזה, דהנה, סיבת הצמאון בנה"א הוא מצד ההתבוננות בענין הפלאת אוא"ס ב"ה באופן שבאין ערוך כו', שמזה נעשה גודל הצמאון והאהבה כרשפי אש, ע"ד שנת"ל בענין עבודת המלאכים. ועי"ז נעשה גם הצמאון בנה"ב. ובענין זה יש ב' אופנים. אופן הא' הוא מצד זה שנה"א מלוכשת בנה"ב, וההתלבשות הוא באופן של התאחדות, ולכן מצד הצמאון שבנה"א נעשה צמאון גם בנה"ב. אמנם לפי אופן זה, הרי הפעולה על נה"ב (וואס מ'נעמט אים דורך) היא רק מבחוץ. ולכן ישנו עוד אופן, שהאהבה כרשפי אש שבנה"א היא אש אוכלה⁴⁵, אש שמכלה את האש זרה והחום הטבעי דנה"ב, ואין הכוונה בזה רק להחמימות שבדברים האסורים, אלא גם לתאוות היתר בדברי הרשות, ועי"ז שמתבטל האש זרה דנה"ב ונשאר רק הטוב שבו, אזי נעשה גם בו צמאון לאלקות.

והנה על הצמאון ואהבה כרשפי אש שבעבודת האדם, כתיב אחרי הוי' ילכו כארי' ישאג כי הוא ישאג. והענין בזה, דהנה, ענין השאגה הוא הצמאון שמצד ההתבוננות בהפלאת אוא"ס ב"ה כנ"ל. ועז"נ אחרי הוי' ילכו כארי' ישאג, היינו, שעבודה זו נקראת בשם אחרי, בחי' אחוריים⁴⁶, לפי שסדר ההתבוננות הוא מלמטה למעלה, שבתחילה מתבונן בענין כח הפועל בנפעל, ואח"כ בכללות אור הממלא, ואח"כ באור הסובב, ואח"כ שולל כל ענינים אלו מבחי' אוא"ס, ועד שמצד השגת הפלאת אוא"ס בא לבחי' צמאון ושאגה. וכיון שכל זה הוא בסדר של מלמטלמ"ע, לכן נקרא בשם אחוריים, שזהו אחרי הוי' ילכו. ומ"ש כארי' ישאג, היינו, לפי שבכדי לפעול האהבה בנה"ב, וכן גם בשביל נה"א מצד התלבשותה בנה"ב, צריך לנתינת כח מעבודת המלאכים. וע"ד הידוע⁴⁷ בענין ההתבוננות שבפסוד"ז וברכות ק"ש בענין עבודת המלאכים, שמזה נמשך סיוע ונתינת כח לעורר את האהבה בנה"ב. וכיון שמצד ההתלבשות

44) ראה גם ד"ה אחרי ה' ילכו באוה"ת

דברים ח"ד ע' איתתקבו ואילך.

46) ראה לקו"ת ויקרא ב, ב. שם, ד. מסעי

צד, ג. ובכ"מ.

44) תו"א בראשית א, ג. ובכ"מ.

45) לשון הכתוב — ואתחנן ד, כד. וראה

גם ד"ה כי תשא שנה זו (תו"מ חל"ג ע' 145).

בגוף ונה"ב הרי הוא למטה מהמלאכים, וצריך לנתינת כח מהם, לכן אמר כאר"י ישאג, בכ"ף הדמיון, שהוא רק דוגמת שאגת האר"י, כיון שזהו למטה מעבודת המלאכים. אמנם, כל זה הוא רק בתחילת העבודה, אבל אח"כ מתעלה בעבודתו, ועד שמגיע למעלה מבחי' שאגת האר"י, שהרי ישראל הם לפני מלאכי השרת⁴⁸, ועז"נ כי הוא ישאג. ונמצא שיש בכללות ג' מדריגות. תחילת העבודה בבחי' אחרי הוי' ילכו כאר"י ישאג, בכ"ף הדמיון, שהוא למטה מבחי' המלאכים, ואח"כ מתעלה בעבודתו לבחי' אר"י ישאג, בחי' המרכבה דבריאה, ואח"כ מתעלה בעבודתו למעלה מהמרכבה דמלאכים, לבחי' אצילות, שעז"נ כי הוא ישאג.

וביאור מעלת הוא ישאג על אר"י ישאג, דהנה, ידוע ההפרש בין המלך המרומם לבדו לבחי' המשוכח והמפואר והמתנשא מימות עולם⁴⁹, דהגם ששניהם מדברים בענין האין ערוך כו', מ"מ יש חילוק ביניהם, שבחי' המתנשא מימות עולם היינו שיש ימות עולם, אם בבחי' ממלא אם בבחי' סובב, אלא שהוא ית' מתנשא מהם. משא"כ ענין המלך המרומם לבדו, הו"ע כמו שמרומם בעצם כו'. וזהו ההפרש בין בחי' השאגה דפני אר"י לשאגת הנשמות, ששאגת המלאכים שלהם היא מצד ההתבוננות בענין המתנשא מימות עולם, ולמעלה מזה היא שאגת הנשמות, כיון שמצד עצם הנשמה נרגש בחי' המלך המרומם לבדו.

(ה) **וממשיך** בכתוב לבאר תוצאת השאגה, שע"ז יחרדו בנים מים, דחרדה הו"ע היראה, כמ"ש⁵⁰ אם יתקע שופר בעיר ועם לא יחרדו. וממשיך לבאר בפרטיות יותר, יחרדו כצפור מצרים וכיונה מארץ אשור, שהוא דוגמת מ"ש⁵¹ והי' ביום ההוא יתקע בשופר גדול ובאו האובדים בארץ אשור והנדחים בארץ מצרים, וכמבואר בלקו"ת⁵² שבזה נכללים כל הסוגים שיהיו בקיבוץ גליות. וזהו ג"כ מ"ש כאן יחרדו גו' מצרים ואשור, שהו"ע קיבוץ גליות שבנפש האדם, וכמ"ש⁵³ אם יהי' נדחך בקצה השמים משם יקבצך גו' ומשם יקחך, שקאי על כחות הנפש ובפרט האותיות דמחדומ"ע שנתפזרו במקומות בלתי רצויים, ועז"נ משם יקבצך גו' ומשם יקחך⁵⁴. וזהו ג"כ מה שמסיים והושבתים על בתיהם,

52) דרושים לר"ה ס, א.

53) פרשתנו (נצבים) ל, ד.

54) ראה לקו"ת תצא לו, א. לו, א (הובא

באוה"ת שם). שערי תשובה לאדמו"ר האמצעי

48) פרש"י בלק כג, כג.

49) בברכת ק"ש.

50) עמוס ג, ו. וראה טור או"ח ר"ס תקפא.

51) ישע"י כז, יג.

שהוא דוגמת מ"ש⁵¹ והשתחוו לה' בהר הקודש בירושלים. וכל זה נעשה מצד שאגת עצם הנשמה שעלי' נאמר כי הוא ישאג, שהיא למעלה גם משאגת המלאכים כנ"ל.

ו) והנה נוסף על הפירוש האמור לעיל, ישנו גם הפירוש הפשוט, שהרי אין מקרא יוצא מפשוטו⁵⁵, דקאי על השאגה דלמעלה, היינו, השאגה של הקב"ה, ובזה גופא יש ב' בחינות, בחי' ארי' ישאג, כמ"ש¹⁷ ארי' שאג מי לא יירא ה' אלקים דיבר מי לא יבא, ובחי' כי הוא ישאג. וביאור הענין, דהנה אמרו רז"ל⁵⁶ שלש משמרות הוי הלילה ועל כל משמר ומשמר יושב הקב"ה ושואג כארי, שנאמר⁵⁷ ה' ממרום ישאג גו' שאוג ישאג על נוהו. וצריך להבין מהו ענין השאגה למעלה. אך הענין הוא, דבתיבת נוהו ישנם ב' פירושים, מלשון דירה, כמ"ש נוהו שאנן⁵⁸, נוה קדשך⁵⁹, וגם מלשון יופי, כמ"ש⁶⁰ זה אלי ואנוהו. והיינו שנוהו הוא מלשון דירה יפה. והו"ע דירה בתחתונים⁶¹, שצריכה להיות דירה יפה ע"י קיום המצוות בהידור כו'. אמנם בזמן הגלות, לאחרי שנחרב הבית בגלל העדר העבודה כו', אזי שאג ישאג על נוהו. ואומר שאג ישאג, ב"פ שאגה, שאגה הא' היא על הריחוק דכנס"י, בחי' המלכות, דאיתתא אתרכת מבעלה⁶², ושאגה הב' הוא על זה שצדיק אבד⁶³, היינו, העדר השפעת בחי' ז"א⁶⁴. וענין זה נוגע בכל המדריות, כי, הגם שבחי' ז"א הוא רק סוף עולמות הא"ס, כלשון כ"ק אדמו"ר נ"ע בעצמו בתו"א⁶⁵, מ"מ, מצד העדר היחוד דז"א ומלכות נחסר גילוי אור עליון בכל המדריות, וכמ"ש⁶⁶ זכר ונקבה בראם גו' ויברך אותם, דכאשר ישנו יחוד זו"ן אזי נמשך גילוי אור עליון בכל המדריות, משא"כ בהעדר היחוד נחסר האור, ולכן שאגה זו מגיעה עד למעלה מעלה, שזהו אומרו כי הוא ישאג, הוא דייקא, לשון נסתר. וזהו שלש משמרות הוי הלילה, דלילה מורה על חושך הגלות, וג' משמרות הלילה הם ג' מדריות בענין החושך,

ח"א בתחילתו. אוה"ת ויקהל ע' ב'פו. שם ע' ובכ"מ.

55) שבת סג, א. וש"נ.

62) ראה זח"ב רטז, ב.

56) ברכות ג, א.

63) ישעי' נז, א.

57) ירמי' כה, ל.

64) מאורי אור מערכת א אות ג. הובא באוה"ת שם ס"ע א'תיה ואילך.

58) ישעי' לג, כ.

59) בשלח טו, יג.

65) פא, ב.

60) שם, ב ובפרש"י.

66) בראשית א, כח-כט. וראה זח"ג קמח, א. ועוד.

61) ראה תנחומא בחוקותי ג. נשא טז.

והם ג' בחינות שבקליפת נוגה הממוצעת בין הקדושה לג' קליפות הטמאות, ק"נ דבריא דיצירה ודעשי, שמהם נמשכים למטה יותר גקה"ט לגמרי, שנקראים רוח סערה ענן גדול ואש מתלקחת⁶⁷. ועל כל משמר ומשמר יושב הקב"ה ושואג כארי כו', ושאגה זו מגעת עד למעלה מעלה, בבחי' כי הוא ישאג. ומצד בחי' כי הוא ישאג שלמעלה מתעורר גם בחי' כי הוא ישאג שבנש"י, שהוא שאגת עצם הנשמה, בחי' יחידה, ועי"ז מתאספים כל כחות נפשו שנתפזרו בגלות מצרים וגלות אשור, ועד שנעשה והושבתים על בתיהם, שהו"ע דירה בתחתונים, בחי' נוהו. ומסיים נאום הוי", שלא יהי' בזה שום שינוי כלל.

(ז) וזהו ג"כ ענין חודש אלול, שבו מתעוררת השאגה דבחי' כי הוא ישאג של הנשמה (ע"י התעוררות השאגה דבחי' כי הוא ישאג שלמעלה), שזהו מ"ש⁶⁸ ובכתה את אבי' ואת אמה ירח ימים, ומבואר בלקו"ת⁶⁹ שקאי על חודש אלול, ומסיים ואחרי כן תבוא אלי' ובעלתה, שהו"ע יחוד ז"א ומלכות, ועד שנעשה יחוד פנימיות הנשמה, בקשו פני, עם בחי' הפנימיות שלמעלה, את פניך הוי'. והיינו, דעם היות שתחילת העבודה היא באופן של אתעדל"ת, אני לדודי, וההתחלה הוא בבחי' אחרי הוי' ילכו, מ"מ מתאחד הוא עם בחי' ודודי לי, והיינו, שתחילת עבודתו היא מיד באופן דפנו אלי' (ולא רק בעורף, בבחי' החיצוניות, אלא) פנים⁷⁰, שמתאחד עם הפנימיות שלמעלה. ועי"ז נמשך בר"ה הענין דויהי בישורון מלך, שהו"ע המשכת המלכות בפנימיות בישראל (כנ"ל ס"א). וכל זה נעשה ע"י התעוררות בחי' היחידה, שמזה נמשך גם בכל הכחות פנימיים. וע"ד המבואר במק"א בענין העבודה דק"ש, שמצד התעוררות בחי' יחידה נמשך גם בהכחות פנימיים, בכל לבבך ובכל נפשך⁷¹, ומזה בא אח"כ לקיום התומ"צ, ודברת במ⁷², לימוד התורה⁷³, וקשרתם גו'⁷⁴, קיום המצוות, שהרי הוקשה כל התורה לתפלין⁷⁵. וכן הוא גם במ"ש בהתאסף ראשי עם יחד שבטי ישראל, שמצד התעוררות עצם

70) ע"פ ירמ' ב, כו. וראה לקו"ת אחרי כו, ד. ר"ה סב, ב. יוהכ"פ סח, ד.
71) ואתחנן ו, ה.
72) שם, ז.
73) ראה ספרי ופרש"י עה"פ. יומא יא, ב וברש"י שם — ד"ה במ (הב').
74) ואתחנן שם, ח.
75) קידושין לה, א. וש"נ.

67) יחזקאל א, ד. וראה עץ חיים שער מט (שער קליפת נוגה) פ"ב ואילך. תניא ספ"ו.
68) תצא כא, יג.
69) באוה"ת דברים ח"ו ע' ב'שמת מציון לד"ה כי תצא דרוש השני. ועד"ז באוה"ת נ"ך ח"א ע' תסז. ח"ב ע' א"ג. וראה גם זהו חדש תצא נח, ד. לקוטי תורה להאריז"ל תצא עה"פ.

הנשמה מתאספים גם כל הכחות פנימיים. וזהו ג"כ מ"ש אתם נצבים היום כולכם לפני הוי', דקאי על בחי' עצם הנשמה שהיא לפני הוי', ומצד גילוי עצם הנשמה מתאספים גם כל כחות הפרטים, ראשיכם שבטיכם גו' חוטב עציך עד שואב מימך, שזהו"ע קיבוץ גליות שבנפש האדם, ומזה נמשך גם קיבוץ גליות כפשוטו, ע"י משיח צדקנו, בגאולה השלימה בעגלא דידן.

